

АЛЕКС КОШ НА РЪБА НА ЛУДОСТТА

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2022

chitanka.info

— Слушай, ти просто ме изумяваш. Няма нужда да си чак толкова предпазлив...

Макс сви рамене.

— Какво, да не мислиш, че съм самоубиец?

— Вероятността да те блъсне кола е минимална. Това е просто тесен път, който трябва да пресечеш.

— Не виждаш ли, че светофарите не работят. Ами ако неочаквано от завоя изскочи някой безразсъден шофьор и...

Един спретнато облечен мъж спря до Макс и попита с известно отвращение:

— Млади човече, с кого разговаряте?

Младият мъж бавно извърна глава и посочи с пръст слушалката.

— С жена ми, а вас какво ви засяга?

Мъжът се смути и побърза да премине от другата страна на пътя.

— Ах, с жена си, значи — изкиска се тъмната фигура, изникнала от въздуха точно пред Макс. — Ласкаеш се.

Младият мъж изсумтя неопределено и тръгна да търси най-близкия пешеходен подлез.

— И внимавай таванът в подлеза да не се срути случайно върху теб! — извика след него тъмната фигура.

Макс се престори, че не чува.

* * *

На сутринта извикаха Макс при началника.

— Добро утро, Максим Викторович — учтиво го поздрави началникът.

— Не съм сигурен — въздъхна Макс.

— Имате ли представа защо ви извиках?

Младият мъж мълчаливо кимна.

Подобна история се повтаряше на интервали от една седмица до няколко месеца. Макс започваше работа на ново място, понякога дори доста успешно, а после от досието му изплуваха факти, които той всячески се стараяше да скрие.

Началникът беше видимо смутен.

— Нямам никакви оплаквания от работата ви — направи опит да започне отдалеко той. — Но не можем да рискуваме...

— Да, разбирам всичко — уморено го прекъсна Макс. — Надявам се, че ще ми платите заплата за целия месец?

— Разбира се, няма какво да го обсъждаме! — облекчено възкликна началникът.

* * *

— Ама че си глупак — констатира „сянката“, когато Макс се прибра у дома от своята вече бивша работа. — Дори прощален скандал не направи, просто си събра багажа и си тръгна. Слабак!

Макс стисна зъби.

— Искаш да се побъркам ли? Е, разбира се, теб това би те зарадвало.

„Сянката“ излетя до тавана.

— Разбира се, това би ме зарадвало! Време е да покажеш на другите колко струваш. Ти не си глупав, младежо, и имаш мен. Слушай ме и ще започнем да правим такива неща...

Макс се засмя.

— Според теб съвсем съм се побъркал, за да слушам съветите на собствената си смърт?!

— Погледни в белия си билет — изкиска се „сянката“. — Там черно на бяло пише, че си шизофреник. Какво има да губиш?

— Живота си — предположи Макс.

„Сянката“ махна с ръка към стаичката.

— И това наричаш живот?

Неочаквано за самия Макс думите на „сянката“ го накараха да се замисли. Действително, откакто го вкараха в психиатрична болница с диагноза шизофрения, целият живот на младия, може би дори перспективен специалист по електроника тръгна надолу. Изключиха го от института, родителите му внимателно, но много настойчиво преместиха Макс в едностаен апартамент на другия край на Москва. С работата също имаше проблеми. На всяко ново място той се задържаше само докато успяваше да крие медицинското си досие.

— Аха, няма го! — зарадва се „сянката“.

Всъщност проблемите започнаха точно с появата на тази „сянка“. Впоследствие се оказа, че това изобщо не е сянка, а собствената му Смърт. Макс все още не можеше да каже със сигурност дали е болен или наистина общува със смъртта. Затова пък лекарите веднага му поставиха диагноза шизофрения. А и как да наречеш нормален човек, който си говори сам и се страхува от всичко на света? Макар Смъртта да го уверяваше, че няма да слезе толкова ниско, че да използва банално намушкване в тъмна уличка или смърт под колелата на кола, всеки път, когато безликата сянка се появеше, Макс ставаше възможно най-предпазлив. Просто за всеки случай. Така и живееше, на ръба на лудостта, в компанията на собствената си смърт.

— И какво предлагаш?

— Това са вече сериозни думи — зарадва се Смъртта. — А то все „разкарай се“, „изчезни“. И така, наскоро наблизко откриха луксозно казино. Ти тъкмо получи заплата. Да вървим, ще ти подсказва на какво да заложиш.

— За да загубя всичко заради теб и да умра от глад? — уточни Макс.

— Какво си мислиш, че искам да съм гладна?! — възмути се Смъртта. — Всяка смърт мечтае да бъде красива, героична...

— И млада — намръщи се Макс. — Точно това ме плаши.

Смъртта реши да се престори, че нищо не е чула.

— Накратко, ще играем ли или не?

— Да вървим — въздъхна Макс. — Но ако загубя всичко, обвинявай себе си...

* * *

Казиното беше наистина страхотно. Огромен надпис, пламтящ с всички цветове на дъгата, уверяваше, че това е „Честно казино“. Въпреки че Макс наистина не повярва много на надписа, но щом веднъж си започнал, трябва да караш до край.

Смъртта нетърпеливо летеше около човека.

— Казах ли ти, че много обичам хазарта?

— Повече от сто пъти — увери я Макс.

В казиното младежът се почувства, меко казано, некомфортно. През цялото време му се струваше, че всички тези издокарани крупиеца, охранители и сервитьорки го съпровождат с насмешливи погледи.

— Давай, давай — забърза Смъртта, — към рулетката. Заложил на черно!

— Сигурна ли си? — уточни за всеки случай Макс.

— Обиждаш ме — развълнувано изрева Смъртта. — Знам как да играя.

* * *

— Десет червено, пак загубихте — невъзмутимо съобщи крупиеца.

— Ех, почти познах — извика Смъртта. — Сега заложил на двамайсет черно.

— А, не — изсъска Макс. — Вече загубил почти цялата си заплата. Последният залог ще го направя сам.

— Глупак! — обиди от Смъртта. — Казвам ти, заложил на двамайсет черно.

— Двамайсет червено — решително каза на глас Макс.

* * *

Няколко часа по-късно той напусна казиното като богат човек. И всичко благодарение на неговата Смърт или шизофрения... във всеки случай Макс се вслушваше в съветите на летящата около него сянка, правеше точно обратното и печелеше!

Смъртта необичайно тихо летеше зад Макс.

— Няма ли поне малко да се зарадваш за мен? — лукаво се поинтересува Макс.

— Ще се радвам — съгласи се Смъртта. — След пет секунди, четири, три...

Младежът рязко спря и се огледа.

— Хей, какви ги дрънкаш! Що за шегичка?!

— ... две, една...

— А-а!!!

— Шегувам се — изхихика Смъртта. — Въпреки че от самото казино те следят двама негодника, сигурно искат да стиснат ръката на такъв късметлия като теб.

Макс реши да игнорира думите ѝ и забърза към дома. Във входа хукна с пълна скорост, облекчено си пое дъх и...

Прас!

„Пак ме измами... — мина през главата на Макс, докато падаше на земята. — Те са ме чакали във входа...“

* * *

— Е, ще говорим ли?

Макс бавно фокусира погледа си.

Мутра. Широка. Усмиваща се.

— Да опитаме — съгласи се Макс.

— Как успя да печелиш на рулетка двадесет пъти поред? И само не казвай, че просто ти е провървяло.

Младежът изпадна в лек ступор.

— Добре, ще уточня въпроса: с кого говореше в слушалката?

Ах, да, слушалката... върната приятелка на всички шизофреници. Макс едва се сдържа да не се усмихне. Тази стара слушалка, намерена на боклука, дори не беше свързана към мобилен телефон. Всъщност той никога не е имал мобилен телефон.

— Мълчиш? — попита Смъртта, гледайки иззад рамото на мутрата. — Голяма грешка...

— Значи ще бием — обобщи мутрата.

Дълго биха Макс, но безрезултатно. Ако бандитите можеха да чуят съветите на Смъртта, увиснала над вързания за радиатора младеж, тогава той наистина щеше да има проблеми.

— По бърбреците! — развълнувано виеше Смъртта. — Ударете го между краката!

Вече губейки съзнание, Макс си помисли, че само истински шизофреник може да се довери на собствената си Смърт.

* * *

— Уу...

Макс успя да отвори само едното си око, и то с усилие. Не усещаше лицето си, но подозираше, че в момента то е невероятно подутото.

— Красавец — подигравателно се изкиска Смъртта. — С такава физиономия и да умреш не е жалко.

— Къде са? — попита Макс, едва отлепяйки устни.

— Отидоха си. И те оставиха да умреш.

— 3-защо да умирам?! — шашна се Макс.

— Тях питай — философски отговори Смъртта. — Но не оставиха газта в кухнята включена случайно.

Макс конвулсивно дръпна с цяло тяло, но радиаторът беше здраво закрепен.

— Значи ти все пак ме изпързала?

— Значи — не отрече Смъртта. — А какво да правя? Такава ми е работата.

Горкият младеж сърдито заподсмърча, опитвайки да се освободи от въжетата.

— Разбери ме — продължи междуременно Смъртта. — Харесваше ми да си играя с теб, но всичко хубаво все някога свършва.

— Какво хубаво намери в живота ми? — извика Макс. — А аз ти повярвах, глупак...

— Глупак — съгласи се Смъртта. — Така или иначе сега с нищо не мога да ти помогна.

— И се подиграваш! — окончателно побесня пребитият младеж. — Значи да ме вкараш в капан можеш, а да ми помогнеш — не?!

— Нещо мирише — спокойно отбеляза Смъртта.

Макс подуши.

— Газ...

— Чувал ли си вица за Жана д'Арк?

— А ти чувала ли си вица за нелепата смърт? — озъби се Макс.

Смъртта озадачено увисна във въздуха.

— М-да... да умреш от задушаване не е много приятно, но от друга страна, ако използваш е-ето тази кутия кибрит, аз ще бъда

мигновена.

— А, не — заинати се Макс. — Моята смърт ще бъде грозна и мъчителна. И не се срамувай!

— Ъ-ъ... може би все пак трябва да използваш кибрита?

Макс демонстративно се извърна.

— За нищо на света.

— Не бъди гадняр — занарежда Смъртта. — Ще ми се смеят...

Макс започна да се замайва, но упорито продължи да прави опити да се освободи. Смъртта не искаше да се предаде и монотонно мърмореше за кибрита.

— Ти го искаш, ти запали този шибан кибрит — не издържа Макс.

— С радост бих го направила, но не мога — огорчено отвърна Смъртта. — Предугаждайки следващия ти въпрос, и да ти помогна също не мога.

Макс се закашля.

— Не можеш или не искаш?

Смъртта се замисли за цяла минута.

— Добре — каза тя накрая. — Само трябва да обещаеш, че ще умреш от героична смърт, защитавайки някое сополиво момиче, например...

— Както кажеш — изхриптя Макс. — Само по-бързо...

— Така... — Смъртта се замята от страна на страна. — Как да те спася? Да се обадя на 911?

— Звънни на съседа, глупачко! — с последни сили изграчи Макс.

* * *

Съседът на Макс беше кротък стар любител на котки. Той седеше във фотьойла и гледаше телевизия, когато една от десетте му котки скочи през прозореца на балкона. Нещо съвсем нормално — котките обичаха да дишат чист въздух на балкона и никога не правеха опит да избягат. Затова старецът беше искрено изненадан, когато котката продължи и скочи на съседния балкон.

— Рижик, къде тръгна?!

Старецът излезе на балкона и погледна през преградата към съседа.

Рижик драскаше по стъклото на съседния апартамент и жално мяукаше.

— Рижик, ела при мен — повика го старецът.

Котката погледна собственика със зелените си очи и измяука гневно, след което се хвърли с цяло тяло към стъклото.

Звукът на счупено стъкло заглуши вика на стареца. От прозореца ясно се усети миризма на газ и въпреки шока, старецът веднага разбра, че в апартаментата на съседа има сериозен теч. По щастлива случайност старецът имаше резервен ключ от апартаментата на Макс и не се поколеба да го използва.

Влизайки в апартаментата, първото нещо, което той направи, беше да изключи газовата печка и да отвори всички прозорци. После дойде ред на Макс — старецът развърза въжето и изкара младежа на балкона, за да може да диша.

След няколко минути младият мъж бавно започна да идва в съзнание.

— Събуди се, миличкият — зарадва се старецът. — А аз си помислих, че си умрял. Моят Рижик те спаси, царство му небесно...

— Рижик? — вяло попита Макс.

— Да, Рижик — въздъхна старецът. — Горкият котарак е мъртъв. Ако не беше смъртта му...

Младежът се загледа някъде зад гърба на стареца и измърмори:

— Ако не беше смъртта... Какво си се разлетяла така? Помня обещанието, помня...

Старецът изненадано се обърна, но, естествено, не видя никого.

— С кого говориш, миличък? — притеснено попита той и си помисли: „Определено странно момче, явно неслучайно лежа в болница. Или просто се е нагълтал с много газ?“

— Глупости... — продължи да мърмори младежът, без да обръща внимание на стареца. — Сякаш лудостта... прекрачвайки определена граница, започва да влияе на реалния свят... Не, трябва да се лекувам... остави ме! Утре ще отида в болницата... о, намерила си си котка?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.